

større eller mindre Vægt, medfører den politiske Stilling i dette Dilemma, at intet saadant enkelt Punkt kan blive afgjørende for Spørgsmaalet om Finantslovens Nøgtelse, men er Rigtigheden deraf blevet tydeligt gennem den politiske Udvikling fra ifjor til iaar, saa spørger jeg, hvorfor vi da skulde anbefale Thinget at henlebe en Samling, hvis endelige Resultat er givet, forsaavidt intet Arbeide vil kunne blive Frigten deraf, medens Finantsloven tilsidt bliver forfattet? Jeg spørger, om Regjeringen vilde være tjent med at gennemleve en Samling, der førte os til nær ved Udsøbet af Finantsaaret at staa ved noget Egnende som det Punkt, hvorpaa vi stode ved Slutningen af den forrige Sæssion? Jeg spørger, om denne Forsamling selv vilde være tjent med fremdeles at udføre et Arbeide saa trættende og utaaeligt, som vort i de seneste Aar har været? Var selve Folket tjent med, at der kastedes et Slør over den egentlige Mening, og denne ikke sagdes rent ud? Det Samme gjælder, naar det er blevet sagt, at vi med større Berettigelse kunne gjøre enkelte Bevillinger paa Finantsloven lidet modtagelige, og naar der andensteds er talt om, at man muligvis vilde gaa den Vej; thi er det saa, at det er blevet klart for os, at politiske Bevæggrunde, at Forholdet mellem Ministeriet og Folkethinget bliver afgjørende ved de enkelte Afstemninger her i Thinget, er det mere oprigtigt og ligefremt at sige det med tydelige Ord, istedetfor at slæbe Samlingen hen under Muligheden af, at Regjeringen kan blive beklippet paa det ene eller paa det andet Punkt, hvilke Beklippelser netop vilde komme til at gaa ud over de Sager, de ramme. Som Tingene nu staa, og efter at det Forslag, som blev stillet iforgaars, ikke har ført til, hvad jeg tror paa begge Sider vilde have været det Rigtigste under de forhaandenværende Forhold, kan jeg derfor ikke se rettere, end at det er det klareste og tydeligste Skridt fra Folkerepresentationens Side, at den strax stemmer imod Finantsloven. Det sparer Tid, og det er tillige et Middel til at faae en Afgjørelse paa den Strid, som ellers er umdgaaelig.

B. Holm: Der har været talt en hel Del om, hvorvidt det var rigtigt fra vor Side strax at negte Finantsloven, og man ser ogsaa i Regjeringens Udtalelse her en Anke over, at man ikke engang vil behandle Finantsloven. Men jeg tror, at denne Begrundelse ikke fuldt holder Stik, naar man lægger Mærke til, hvad der har bevæget os, og hvorledes det er gaaet til i Forveien. Man vil erindre, at ifjor, da der var Tale om at negte Finantsloven, var der afskillige af dem, hvis Navne fandtes under Beslutningsforslaget, og som ere bestemte nu paa at negte Finantsloven, som ikke den Gang troede at kunne gaa med dertil, men som strax efter at Rigsdagen var sluttet satte deres Navne under en Henvendelse til Bæl-

gerne, i hvilken de udtalte, at dersom man mødte den samme Regjering paany, ansaa man det for nødvendigt for at fremme Arbeiderne at negte Finantsloven, eller man brugte nok det Udtryk: selv om man skulde bruge det yderste Middel, Grundloven hjemler. Dette gjør, at det efter min Opfattelse er fuldstændig berettiget fra vor Side ikke at gaa ind paa Behandlingen af selve Finantslovsforlaget, men stadig at komme tilbage til at betragte den politiske Stilling. Jeg kan ikke negte, at det Foredrag, som vi nylig hørte af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Wille), paa en Gang glædede mig og paa en Maade overraskede mig. Det glædede mig, forsaavidt han ofte har glædet mig derved, at han stadig optræder overfor os paa en aaben Maade, men jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa han stadig optræder overfor os, ikke gælder den Sag, han forregter. Det ærede Medlem sagde, at han stadig havde stemt imod og vilde stemme imod os. Dette tror jeg staa i Modsetning til, hvad han senere kom til at sige, at vor Forsatning var baseret paa gjensidig Sindsbetommen overfor hinanden. Dersom de Herrer, hvortil det ærede Medlem hører, havde vist Sindsbetommen ved forskellige Leiligheder, vare vi ikke kommet til det, vi her ville gjøre. (Bri): Det er ifket mange Gange. Ja, det ærede Medlem maa forlade mig, jeg skal nok senere søge at bevise, at det ikke er ifket. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds sagde, at der var visse Medlemmer, der med Begeistring stemte imod Finantsloven. Det veed jeg ikke. Jeg veed, at jeg ikke stemmer med Begeistring imod Loven, jeg veed med mig selv, at det er — ja lad mig bruge Ordet ligefrem — et meget voveligt Skridt, men jeg veed tillige, at dersom vi nogensinde skulde have noget af de Forslag igjennem, som det ærede Medlem omtalte, ere vi nødsjagede dertil. Det er ikke de 5 Forslag alene, hvorom det dreier sig, det er tillige Lovloven, det er Skoleloven, det er Hærsloven og mange forskellige andre Love, som godt kunne komme med i Betragtning. Men Sagen er den, at de Herrer stadig stille Sagen paa Hovedet, forekommer det mig. De sige, at det, som vi ville gjøre gjældende her, er, at Folkethinget fuldstændig skal kommandere, de Herrer sige, at det er en Kamp mod Statsmagten. Det have vi aldrig gjort gjældende, vi have kun sagt i vore Udtalelser, i vor Mistillidsadresse, at vi forlange, at der skal tages Hensyn til Folkethingets Grundanskuelser, men vi have aldrig sagt, at vi forlange en Regjering, der vil som Folkethinget. Dette gjør en stor Forskjel, og jeg er ikke bange for at optage en Kamp med den ærede Justitsminister i hans Valgkreds, naar han her siger, at han trostlig kan gaa til Bælgerne, naar Kampen kommer til at dreie sig om, hvorvidt Folkethinget skal kommandere eller ikke. Naar Spørgsmaalet kommer til at ligge saaledes, ja saa er jeg sikker paa, at den